

24.9.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nese-stoupil v jámu. (Ž 30, 2–4) Amen

PÍSEŇ 178 Krásná je modrá

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme ti za to, že tu jsme. A děkujeme ti za to, že tu jsi s námi. A děkujeme ti za to, že i ty nám dáváš naději ve vzkříšení a život věčný a děkujeme ti za to, že o víře v tebe a tvou přítomnost můžeme také svědčit, což ne vždy a rozhodně ne v každé době také šlo. Máme před sebou nebývalý prostor pro to otevírat otázky víry, života věčného, tvé přítomnosti, máme v současné prázdnotě reklam a televize nebývalý prostor pro to bavit se spolu o víře, ať už té osobní nebo pro tento svět. Děkujeme ti za to a současně tě prosíme, buď při nás a buď v našem shromáždění, když hledáme odpovědi na své otázky a otázky na své odpovědi. Prosíme tě, požehnej nám v našem hledání. Amen.

1. ČTENÍ Iz 42, 5-9

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty sám jsi tím vzkříšením a životem. Ty sám za námi přicházíš, abys nás nejen potěšoval v našich trápeních, ale dával také naději do budoucna. Prosíme tě, buď s námi, když svědčíme o své víře také ostatním lidem, když spolu s nimi hledáme pravdu také o tvé lásce, když hledáme tvou lásku také mezi druhými lidmi, a když hledáme víru v tebe i v našich rodinách. Prosíme tě, buď s námi, když toužíme po tom, aby nás bylo trochu víc a dávej nám poznat, že to není jen o tom.

A prosíme tě za všechny, kdo jsou nešťastní ze svých dětí a jejich dětí, dej nám naději, že rozhodně není všem dnům konec a přijde den, kdy se víra tvá zase k tobě navrátí.

A všechny své prosby za budoucnost vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Neztrácejte proto odvalu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se. Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil. (Žd 10,35–38a)

POŽEHNÁNÍ A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

J 11, 17-27

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Milí bratři a milé sestry,

mnozí z vás stále ještě nevěří tomu, že za dvacet let budou naše kostely opět prskat ve švech a křesťanství a víra v Boha prožije své znovuzrození. A kdo tomu věří, tak zároveň říká, že se tak stane po nějaké generační obměně, a pak se to tu rozjede a ve velkém.

Pán Ježíš však říká, že tato situace přeplněných chrámů Božích může nastat už teď a nemusí se čekat, až někdo odejde, na nějaké potom.

Ale že to může být klidně už zítra. A já říkám, že to může být klidně už dnes, máme přece neděli, den Páně, tak na co čekat.

O čem se však mluví, když se mluví o návratu všech lidí do kostelů, do sborů, k víře a křesťanství. Ježíš mluví o vzkříšení a životě, Marta o smrti svého bratra a já mluvím o víře ve vzkříšení křesťanství.

Část první: to přijde

To přijde, ale ne hned. Křesťanství nežije z horizontály, z toho, kolik nás je, ale z vertikály, z toho, o čem se spolu bavíme. Víra roste početně tam, kde se děje nějaké svědectví. Kde lidé mezi sebou svědčí o Kristu, kde má Pán Ježíš přednost před všemi zemřelými. Věřím tomu, že Ježíš sice nemůže zabránit smrti, ale může ji přemoci právě tou vertikálou, nikoli tím, kdo se k němu vrátí, ale koho si sám vybere, aby o něm vydal věrohodné svědectví. Moje babička kdysi říkala, přijde den, kdy lidé budou rvát po Bohu a kdo jim dá svědectví?

Část druhá: co dělat

O víře se těžko mluví, namítnou mnozí a mají pravdu. O víře se opravdu těžko mluví, my raději řekneme něco o druhých, než abychom mluvili o sobě a nebudeme se přece s nikým sdílet se svými pocity, je to vnitřní, je to osobní, je to intimní. A nebudeme jako u nějaké zpovědi. Abychom se zpovídali například z toho, jak my sami věříme. Do toho nikomu nic není a když už, tak je to jen mezi mnou a mým Bohem. A vlastní svědomí mi často stačí. Je přitom zajímavé, kolik se tu toho navyprávělo o předchozích farářích, jací byli, jací nebyli, co dělali, co nedělali. Jednou mi někdo řekl, že se jakoby věří skrze faráře, že farář je jakýmsi garantem víry.

Ale co když jsme těmi guaranty víry právě my sami? Právě protestantská víra tohle otočila, když trochu odsvětla pana faráře, a všech-

nu moc dala do rukou lidu. Vznikla tak reformace, vznikla tak demokracie a vzniká tak víra, která se šíří také po lidech.

Část třetí: jak o víře, a nejen té své, také mluvit

V první řadě je důležité říct, že věříme v Boha. Že víra v Boha je jakýmsi základem všeho. Je skoro jedno, čemu nebo komu věří ti ostatní, ale my věříme v Boží přítomnost. Bůh přitom není nijak trestající a když se mu něco nelíbí, tak stíhá vinu do těch čtyřech pokolení, ale zároveň je odpouštějící a žárlivě milující. Bůh nás má všechny rád, což je víc než všechny jeho tresty, novozákonní Bůh je už trochu jiný, protože přišel na tento svět v podobě svého Syna. Dřív si Bůh vybíral lidi z tohoto světa a někam je posílal, teď na tento svět uvrhl svého jediného Syna a starej se. A ten jeho Syn si pak vybral své učedníky, aby se starali také oni, ale sám se nedožil ani sta let, jako naši starozákonní otcové ve víře, ale právě že jen třiatřiceti, což věru není mnoho. O to víc pak šlo právě na jeho učedníky. A jeho Syn zemřel tak brzy právě proto, že na sebe vzal všechny naše hříchy a viny, jichž věru nebylo málo a vrátil se ke svému Otci. Jeho Syn žil uprostřed nás, dokonce byl jedním z nás a ne, že by ho to přímo stálo život, ale jeho božství a jeho lidství zase po čase muselo zpět. Aby se sem zase mohlo vrátit. Ježíšova síla je právě v tom, že tu mezi námi stále je a přijde i podruhé, ale zatím ne jako člověk, ale je tu s námi ve víře, že i my jsme svým způsobem jeho

učedníky a neustále se učíme šířit to, co on učí nás a oč mu celý život šlo, abychom se navzájem milovali.

Část čtvrtá: zvláštní samota víry

Je dobrým zvykem předávat víru z generace na generaci a té samotě se bránit tím, že k víře vedeme i své děti a jejich děti a ve shromáždění jsou pak zastoupeny všechny generace bez rozdílu. Zároveň se tím bráníme jakési samotě víry, aby se nestalo, že uprostřed Božího lidu budeme jen my sami. Také víme a mnohokrát potvrzené je, že se samotě bráníme svými dětmi. Kým také jiným.

Marta v příběhu o vzkříšení Lazara však říká ještě něco jiného: i když se nám zdá, že ti, co mají žít, tak vlastně umírají, pozvolně chátrá sbor, protože v něm není dost lidí, k víře tu skoro nikdo skoro nikoho nevede a všechno jde takřkajíc do kytek, tak Pán Ježíš jí zase oponuje, že právě on je vzkříšením a životem a kdo v něho věří, i když umře, tak neumře navěky a bude žít dál a dál.

Nevím, jestli právě to trochu nechybí těm předčasným úmrtím, víra, že pokračováním života nejsou děti a jejich děti, ale víra, že pokračováním života je i Kristus sám, že i když tu s námi nejsou naše děti, tak je tu vzkříšený Pán, který tu je třeba i bez večere Páně a není viditelný na první pohled, ale je tu v našich rozhovorech, je tu i v naší vlastní víře.

Právě Kristus je tím garantem, že i na svou víru v Boží přítomnost nemusíme být sami a že nám pomáhá také v našem vlastním zvěstování, kdy právě i z jeho úst můžeme slyšet, že nás má Bůh všechny rád. A o čem se bavít také jiném než o jeho přítomnosti.

Část pátá: Martina odpovíď

Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět. Myslím, že základem zvěstování je naše vlastní víra. Je s podivem, jak často jsem se tu setkával s určitými pochybnosti. Jestli je v Telecím nějaká víra, jestli je v tom kostele nějaká víra, a jaká víra, čistá a pravá, nebo jen víra našich otců, víra v kostel a věž, hrob a společný majetek, víra ve faráře a jeho rodinu, víra v něco a ne někoho.

Je to zvláštní, že i Marta odpovídá o Synu Božím, který teprve přijde, přitom i od Pána Ježíše můžeme slyšet, že už je vlastně tady, stačí tomu jen uvěřit. Samozřejmě, že Pán Ježíš přijde i podruhé, a právě tehdy se i naše kostely a chrámy naplní láskou a radostí, ale co když už je tady, jen čeká na naše probuzení a vzkříšení naší víry.

K víře samozřejmě patří i pochybnosti, ale její síla není v množství, ale v hloubce, kterou taková víra i nabízí. Síla také helvetské víry je v tom, že přežije skoro všechno. Ateismus i materialismus, katolíky i muslimy, nezámě i lhostejnost. Přežije i nás?

PÍSEŇ 384 Pomoz mi,